

στην εκπληξιν; Μήπως εἶπα ἑκτακτόν τι; αὐτὴ ἦτο ἡ ἡλικία μου. Εἶπα πρὸ ὀλίγου μερικά ψεύματα, ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι καὶ αὐτὸ εἶνε ψεῦδος. Καὶ ἐν τούτοις καὶ συμβαίνει. Ἡ φαιδρότης τοῦ δράκου κατέπεσε διὰ μιᾶς. Ἰδοὺ αὐτὸς ἐγείρεται καὶ ἀρχίζει ἐκ νέου νὰ περιφερεῖται ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου σκυθρωπὸς καὶ νεύων χαμαί. Ἐπὶ πλέον καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτελεῖ τὸν κύκλον του ὁ κ. Ζακὲ ἐγείρει ἐκ διαλειμάτων τὸ βλέμμα πρὸς μικρὰν εἰκόνα, ἐν ἣ ἀναγνωρίζω τὴν ἐπὶ τῆς Τραπεζῆς ἐν φωτογραφίᾳ ἀποτυπωμένην κορασίδα. Ὡ Θεέ μου! τί θὰ συμβῆ ἄρα γε; . . .

Τέλος ὁ κ. Ζακὲ ἐπενέροχεται καὶ κἀθηται πρὸ τοῦ γραφείου, ὡρὸς μὲ τρέμοντα χεῖλη καὶ παρσίας, χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ, ὡς ἂν ἡ παρουσία μου τὸν ἠνώχλει, καὶ ἰδοὺ διὰ κινήματος νευρικοῦ λαμβάνει τὴν λατινικὴν ἐξήγησιν τοῦ Παύλου καὶ τὴν παρειτάγει μετὰ τῶν τετραδίων τῶν ἐπιτυχόντων· εἶτα ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὰ χεῖλη εἰς σημεῖον ἐχεμυθίας, μοὶ νεύει ἀποτόμως νὰ ἐξέλθω.

Ἄ! τότε παράφρων σχεδὸν ἐκ τῆς χαρᾶς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πληρεῖς δακρύων ἠθέλησα νὰ προσπέσω πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κ. Ζακέ· ἀλλ' οὗτος καὶ ἐκ δευτέρου μοὶ ἔδειξε τὴν θύραν αὐστηρὸς, ἐπιβλητικὸς, μὲ τὰ χεῖλη κεκλεισμένα, ὡς ἂν εἰ ἐφοβεῖτο νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἀπῆλθον ὀπισθοβατοῦσα καὶ τεθορυθμένη, ἅμα δὲ ὡς εὐρέσθην εἰς τὸν διάδρομον ἤκουσά τι τεράστιον, ἀνήκουστον, ἀκατάληπτον, τί ὅπερ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, τὸν δράκον νὰ κλαίῃ! τὸν δράκον νὰ ὀλολύξῃ!

Ἦσθάνθην ὅτι θὰ ἦμην ἀδιάκριτος ἂν ἔμενον παρούσα εἰς τὴν θλίψιν τοῦ γέροντος ἐλείνου καὶ ἐξῆλθον κατεσπευσμένως εἰς τὸν κήπον.

Αἱ ψαλμωδίαὶ δὲν ἀντήχουν πλέον ἐν τῇ μονῇ. Ἐν τῇ σιγῇ τοῦ εὐρέως καὶ ἐρήμου κήπου ἤκουετο μόνον ἡ κρυσταλλίνη καὶ θηνώδης ῥοὴ τῆς κρήνης, θηησκουσῆς ἀνὰ σταγόνας, ὡς ὑπέροτρος ἐδύνη ἀποκαμουσα ἐκ τῶν δακρύων.

Ἐμαθον κατόπιν ὅτι ὁ κ. Ζακὲ εἶχεν ἀπολέσει ἐγγόνην δεκαπενταετῆ ἣν θερμῶς ἐλάτρευε· αὕτη ἦτο ἡ νεανίς, ἣς ἡ ἀβρὰ μορφὴ ἐμειδία μετὰ τῶν χαρτοστιβᾶδων τοῦ γραφείου. Ἀκουσίως, λέγουσα τὴν ἡλικίαν μου ἐξήγησα τὴν θλίψιν τοῦ ταλαιπώρου πάππου. Καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ, ἀθελήτως ἐξήσκησα τοσοῦτον ἐπιτυχῶς τὴν διπλωματίαν, ὥστε νὰ σώσω τὸν ἐξάδελφόν μου ἀπὸ τὸ χαῖνον βάραθρον τοῦ κανίστρου. Καὶ ἔκτοτε ἀναμνησκόμεαι αἰείποτε μετὰ συγκινήσεως τὴν ἀτυχῆ ἄγνωστον κόρη, ἣτις ἀπὸ τοῦ βᾶθους τοῦ μνήματός της εἶπεν εἰς τὸν πάππον της νὰ δειχθῆ ἀγαθὸς πρὸς τὰ δεκαπέντε ἔτη μου, πρὸς τὴν πρώτην τῆς καρδίας μου λύπην. Τίς οἶδεν; Ἴσως ἀπέθανε καὶ αὕτη ἐξ ἔρωτος!

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον εὗρον τὸν πατέρα μου περιμένοντά με εἰς τὴν εἴσοδον.

— Ποῦ ἦσο; μὲ ἠρώτησεν ὀργίλως.

— Ἐρχομαι. . . ἀπὸ τὸν περιπάτον, μπαμπά· ἐστενοχωροῦμην καὶ . . . ἐξῆλθον.

Δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελειώσω τὴν γελοῖαν πρόφασιν, ὅτε δύο ἤχηρὰ ραπίσματα ἐξήστραψαν ἐπὶ τῶν παρειῶν μου καὶ μ' ἔροψαν κατὰ τοῦ τοίχου. Ὁ πατήρ μου μὲ ὤθησε διὰ τῆς βίας πρὸς τὸ δωμάτιόν μου ἐνώπιον τῶν ὑπηρετῶν συναθροισθέντων καὶ ὑπηρετριῶν, μὲ ἐκλείσεν ἐντὸς αὐτοῦ στρέψας δις τὴν κλεῖδα καὶ μὲ ἀφῆκε μόνην καὶ ἄσιτον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Πρὸς τὴν ἐσπέραν, μοὶ ἔφεραν ξηρὸν ἄρτον. Ἀλλὰ τί ἦσαν τάχα τὰ μικρὰ αὐτὰ μαλώματα, παραβαλλόμενα πρὸς τὰς συγκινήσεις ἃς ὑπέστην πρὸ ὀλίγου; Κατέβηρχον διὰ δακρύων χαρᾶς τὸν ἄρτον μου ζητοῦσα μετὰ τινος φιλαρέσκου πεισιμονῆς νὰ πάσχω μέχρις ἐσχάτων διὰ τὸ ἀγαπητόν μου ἐξάδελφάι!

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ἤκουσα βήματα ἐσπευσμένα εἰς τὴν κλίμακα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ Παύλου λέγοντος πρὸς τὸν πατέρα μου:

— Θεέ μου, σὲ ἱκετεύω. . . πρέπει καὶ ἡ καῦμένη Ἰωάννα νὰ συμμερισθῇ τὴν εὐτυχίαν μας . . .

Ἡ θύρα ἀνεώχθη βιαίως καὶ ὁ ἐξάδελφός μου ὡς παράφρων ὤρμησε καὶ μὲ ἐνηγαλίσθη, κρᾶζων πάσαις δυνάμεσιν:

— Ἐπέτυχα. . . ἐπέτυχα! . . .

Ἐτήρησα θρησκευτικῶς τὸ μυστικὸν τῆς ἐπιτυχίας ταύτης, φειδομένη τῆς φιλοτιμίας τοῦ ἐξάδελφου μου. Ἄλλως τε καὶ ἂν τῷ διηγοῦμην τὴν δραματικὴν περιπέτειαν καὶ τὴν μυστηριώδη προέλευσιν τοῦ ἀπολυτηρίου του, ἡ ματαιοδοξία του δὲν θὰ μοὶ παρεῖχε πίστιν, πεπεισμένου ὅτι αἱ δάφναι τοῦ τελιοφοῦτου ἦσαν ἡ φυσικὴ συνέπεια τῆς μελέτης καὶ τῆς εὐφυΐας του

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

X**.

Ἦως ἀνατρέφονται

ΟΙ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΕΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΙ

Ἡ πρίγκηψ Γουλιέλμος τῆς Πρωσσίας.

Εἶνε λίαν διδακτικὸς ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἀνατρέφουσι τοὺς πρίγκιπας τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Γερμανίας. Μηδὲ ὅλως φειδόμενοι τῆς νεότητός των, ἀπαιτοῦσι παρ' αὐτῶν πολλὰ, ὅπως ἐπιτύχωσιν ἀρετὰ. Οὕτω φορτόνουσιν εἰς τὰ νῶτα τῶν γυμναζομένων ἵππων μεγάλα βάρη, ὅπως φαίνεται ἀκολούθως αὐτοῖς ἐλαφρὸς ὁ ἀναβάτης.

Ἡ πρίγκηψ Γουλιέλμος, κατὰ τοὺς 18 μῆνας, οὗς διῆλθεν σπουδάζων ἐν Βόννη, δὲν ἐτρέφετο λουκουλείως. Τὰ γεύματα αὐτοῦ, παρατιθέμενα δι' ὅλης τῆς ἀκριβείας, εἰς πινάκια καὶ ἀργυρᾶ σκεύη φέροντα τὰ σύμβολά του, ἦσαν ἀπλοῦστατα καὶ διήρκουν ὀλίγον.

Ὁ πρίγκηψ ἠγείρετο πάντοτε λίαν πρωτῶ. Καί-
τοι κατακλιόμενος λίαν βραδέως, ὡς διερχό-
μενος μέρος τῆς ἑσπέρας του εἰς συναναστρο-
φάς ἢ ἑσπερίδας ζυθοποτικὰς κατὰ τὸ ἔθος τῶν
Βορούσων, ἠγείρετο πρῶτος πάντων λίαν πρωτῶ,
τὴν πέμπτην ὥραν ἢ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν
τὸ θέρος.

Πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ τα-
χέως· παρέθετον αὐτῷ δύο φαγητὰ ἐκ κρέατος,
ὀλίγα χόρτα καὶ δύο εἶδη ἐπιδορπίων. Ὁ πρίγ-
κηψ μάλιστα ἐδοκίμαζε τὰ φαγητὰ καὶ ἔπινεν ὀλί-
γον οἶνον ἀναμειγμένον μετὰ πολλοῦ ὕδατος.
Εἶτα ἐθεώρει τοὺς ὁμοτραπέζους αὐτοῦ τρώγον-
τας, ἀρσεσκόμενος εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ λίαν ζωηρῶς,
ἔρωτῶν καὶ γινώσκων ν' ἀκροᾶται πάντοτε μετὰ
μειδιάματος ἡδέος καὶ νοήμονος.

Τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ὁ πρίγκηψ εἶχε ξένους,
—καὶ πάντοτε σχεδὸν εἶχε—εἰς τὴν τράπεζάν
του, τὸ γεῦμα ἦτο μᾶλλον ποικίλον καὶ διαρκέ-
στερον. Ὁ πρίγκηψ διὰ τῆς μολυβδίδος του διώρ-
θου μειδιῶν τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη τοῦ γαλλιστί
γεγραμμένου καταλόγου τῶν φαγητῶν.

Τὴν πρωτῶν, τὸ μάθημα διήρκει μέχρι τοῦ
προγεύματος. Ἐνίοτε τὸ θέρος ἐλούετο ἐν τῷ
Ῥήνῳ, ἀναμειγμένος μετὰ τῶν ἄλλων κολυμ-
θητῶν εἰς τὰ δημόσια λουτρά. Μετὰ μεσημβρίαν
μετέβαινε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐπὶ δεκαοικτῶ
μῆνας ἠκολούθησε τὰ μαθήματα τοῦ δικαίου,
τῆς ἱστορίας, τῆς χημείας, τῆς πολιτικῆς οἰ-
κονομίας, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ καμψθῇ, χωρὶς νὰ
ὑπηρετήσῃ, ἀναγινώσκων ταυτοχρόνως καὶ πολλὰ
βιβλία γαλλικὰ καὶ ἀγγλικὰ.

Ὁ νέος πρίγκηψ εἶνε πολὺγλωσσος, δύναται
δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀγγλιστί ἢ γαλλιστί ὁμι-
λίαν ἀρξάμενην γερμανιστί.

Δὲν φαίνεται ὅτι ἡ ἀνατροφή αὐτῆ ἐκανονί-
σθη ἐκ τοῦ βᾶθους πρῶσοικοῦ τινος ἀνακτόρου
ἢ ὑπουργείου, ὑπὸ τινος Γερμανοῦ Λαβρούρου,
φρονούντος ὡς ὁ Γάλλος ὅτι εἰς τὴν παιδικὴν ἡ-
λικίαν δέον νὰ διδάσκωνται ὅσον ἔνεστι περισ-
σότεραι γλῶσσαι;

Καὶ ὅμως ἐν μέσῳ τοῦ λίαν τεταμένου τού-
του βίου, ὁ νεαρὸς πρίγκηψ εἶχε καὶ τινὰς ὥρας
ψυχαγωγίας. Ἴππευε σχεδὸν καθ' ἑκάστην, συ-
χνάκις μόνος, φέρων στολὴν ἀξιωματικοῦ, ἀκο-
λουθούμενος ὑφ' ἑνὸς θεράποντος, ὅστις τὰς ἄ-
κρας τοῦ χιτῶνος ἔχων ἀνεστραμμένας παρὰ τὴν
πλευράν, ἔβαινε ὀπισθεν του ἐπὶ μεγαλοσώμου
ἵππου.

Ἐτρεχον κατὰ μῆκος τοῦ Ῥήνου. Ὁ πρίγκηψ
ἐποίει συχνάκις μακροὺς δρόμους καλπάζων παρὰ
τὴν ὄχθην, οἶνει προσελκυόμενος ὑπὸ τοῦ ὠ-
ραίου ἐκείνου ποταμοῦ, οὗ τὸ ὕδωρ εἶνε ὅτε μὲν
πρασινόχρουν, ὡς ἔγχυμα ἰῶν, ὅτε δὲ θολὸν ὡς
πυκνὸν τέϊον ἀναμειγμένον μετὰ γάλακτος.

Ἐπ' ἀρχῇ ἄσμα τῶν Γερμανῶν φοιτητῶν λέ-

γον: « Ῥῆνε! Ῥῆνε! ὦ πάτερ Ῥῆνε! εἶθε νὰ ἤμην
παρὰ σοί! »

Ποσάκις ὁ πρίγκηψ θὰ εἶπεν τοῦτο βραδύτερον,
ἐνθυμούμενος τοὺς καλοὺς χρόνους τοῦ Πανεπι-
στημίου!

Τίς οἶδεν, ἂν μὴ εἶπεν αὐτὸ ἤδη;

Συχνάκις ὁ πρίγκηψ, ἐν ὑψηλῷ ὄχθηματι, συ-
ρομένῳ ὑπὸ δύο εὐμεγέθων πομερανίων ἵππων,
ἠνιοχῶν αὐτὸς, ἀπεμακρύνετο λίαν τῆς Βόννης,
διατρέχων κατὰ προτίμησιν τὰ Ἐπτὰ Ὄρη,
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χαϊστερβαχ, τοῦ περιφήμου
μοναστηρίου. Ἀφικόμενος ἐκεῖ ὁ πρίγκηψ κατήρ-
χετο τοῦ ὄχθηματος, ἐπεσκέπτετο τὰ ἐρείπια,
ἀνέπνεε τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν ὄρεων, τὸν πλήρη
εὐωδίας, ἐλάμβανε λιτὸν πρόγευμα ἐν τῷ ξενοδο-
χείῳ, καὶ ἀνεχώρει. Πόσον τοῦτο θὰ ἤρρεσκεν
αὐτῷ περισσότερον ἢ τὰ ἐπίσημα γεύματα μετὰ
τῆς μουσικῆς τῶν!

Τὸν χειμῶνα — καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ χειμῶνος
εἶνε μακραι καὶ μελαγχολικαὶ παρὰ τὰς ὄχθας
τοῦ πεπηγότος Ῥήνου— ὁ πρίγκηψ ἀπήρχετο συ-
χνάκις εἰς τὴν θήραν τοῦ ἀγροιοχοίρου, πέραν
ἔτι τοῦ Μεκεγγάιμς μεταξὺ Ῥήνου καὶ Αἰφελ.
Ἐνδεδυμένος λίαν φιλαρέσκως, φέρων ἐνδυμα-
σίαν χρώματος καστανοῦ βαθέος, βραχείας ἀνα-
ξυρίδας, πῖλον, πλατεῖαν θηρευτικὴν μάχαιραν
περὶ τὴν ὄσφυν ὑπὸ δερματίνης ζώνης βαστα-
ζομένην, ἐφ' ἀμάξης μεταβαίνων ὅπως περιμεῖνῃ
τὸ εὐμέγεθες ζῶον ὀπισθεν δένδρου. Ἐπανήρχετο
ἐκ τῆς θήρας κεκοπιανῶς λίαν, τοῦτο ὅμως δὲν
ἐκώλυεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ μεταβαῖνῃ τὸ ἑσπέ-
ρας εἰς τὸ θέατρον, καὶ τὴν ἐπομένην ὅπως χο-
ρεύσῃ παρὰ τῷ πρίγκηπι τοῦ Ῥάις ἢ παρὰ τινι
τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐνίοτε, ἅπαξ ἢ δις τοῦ ἔτους, ὁ βασιλικὸς
πρίγκηψ ἢ ἡ σύζυγος αὐτοῦ μετέβαινε εἰς Βόν-
νην, ὅπου ἔμενον μίαν ἢ καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν,
ἵνα βλέπωσι τὸν πρίγκηπα Γουλιέλμον διὰ μίαν
μόνον στιγμὴν ἐν σπουδῇ, πληροφροούμενοι ἂν ἢ
καρδία αὐτοῦ καὶ οἱ μῦς ἐσκληρύνθησαν καλῶς.

Παιδαγωγὸς τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου ἦτο
τότε ὁ ταγματάρχης Von Liebenau. Ἐξεπλήρου
τὰ καθήκοντά του ὡς ἡδύνατο κάλλιον, μετὰ
προσοχῆς καὶ ἐπαγρυπνήσεως ἀνησύχου διὰ τὸ
ἀρροσφαλὲς καὶ ἐπικίνδυνον ἔργον του. Δυσκό-
λως θὰ πιστεύσῃ τις πόσον αἱ μικραὶ ἐπαρχια-
καὶ πόλεις, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γερμανίᾳ ἔτι, ἔ-
χουσιν εὐαίσθητα τὰ νεῦρα καὶ εὐερέθιστον τὴν
ἐπιδερμίδα.

— Ὁ πρίγκηψ ἐπεσκέφθη τὸν συνάδελφόν
μου, καὶ οὐχὶ ἐμὲ, ἔλεγέ τις τῶν καθηγητῶν.

— Ὁ πρίγκηψ διεσκέδασεν εἰς τὴν οἰκίαν
τοῦ δεινός, ἐνῶ παρ' ἐμοὶ ἔχασματό, ἢ ἔδακνε
τὸ χειρῶντιόν του, ἢ ἦτο ἀφηρημένος, ἔλεγεν
ἄλλος.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἔρχεται παρ' ἡμῖν, ἀπομα-
κρύνουσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς συναναστροφῆς μας.

Συναναστρέφεται πολύ, παραπολύ, μετὰ τῶν φοιτητῶν, — ἔλεγον οἱ ἀξιωματικοί.

— Ὁ πρίγκηψ ἐργάζεται πολύ.

— Ὅχι, δὲν ἐργάζεται ἀρκετά.

Ἴδου τὸ θέμα τῶν ὁμιλιῶν, ἃς ἤκουέ τις ἐν Βόννῃ ἐπὶ 18 μῆνας. Θέμα κύνητες, ἀπαύστως ἐπαναλαμβανόμενον, διορθούμενον, ἀναπτυσσόμενον. Ὁ ταγματάρχης Von Liebenau διέμενεν ἡρεμος καὶ συνετός. Ἄλλως τε, αἱ ἐκ τῶν ἀνακτόρων διαταγαί, ἃς ἠκολούθει κατὰ γράμμα, ὑπηγόρευον αὐτῷ τὴν διαγωγὴν του. Ὅτε δὲ, ἀκολουθήσας τὸν πρίγκηπα, ἀνεχώρησε τῆς Βόννης ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ ὅτι ἐν συνόλῳ ἐξέτελεσεν ἀκριβῶς τὴν ἐντολήν του. Καὶ μετὰ τοὺς γάμους δὲ τοῦ πρίγκηπος τῷ 1884 ὁ ταγματάρχης Von Liebenau ἔμεινε παρ' αὐτῷ.

Οὐ μόνον δ' ἡ Βόννη, ἀλλὰ πάντες οἱ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Ῥήνου οἰκοῦντες εἰς μακρὰν ἀπόστασιν εἶχον ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν πρίγκηπα, ὡς εἰς ἀστέρα πρώτου μεγέθους.

Συνέβησαν δὲ καὶ τινες σικναὶ ἀληθῶς κωμικαὶ ἐν μέσῳ τοῦ σοβαροῦ ἐκείνου βίου. Διερχόμενος ποτὲ ὁ πρίγκηψ διὰ τινος χωρίου, ἔστη ἐν τινι ζαχαροπλαστείῳ, ἔφαγε γλύκισμά τι, ἐπλήρωσε καὶ ἀπῆλθε. Δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ χίλια βήματα, καὶ οἱ γείτονες ἔδραμον παρὰ τῷ ζαχαροπλάστῃ.

— Ἐ! δὲν εἰξεύρεις ποῖος ἦτον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἦλθε εἰς τὸ μαγαζεῖόν σου καὶ ἔφαγε τὸ γλύκισμα; . . . ἦτο ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος.

— Ἄ! . . . ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος!

Ὁ ζαχαροπλάστης ἔμεινε σύννους ἐπὶ δεκτῶν ἡμέρας. Τὴν ὀγδόην ὁ ταγματάρχης, ἀποσφραγίσας τὴν ἀλληλογραφίαν του, εὗρεν ἀναφορὰν, δι' ἧς ὁ ζαχαροπλάστης ἐζήτηε τὴν ἀδειαν νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ ζαχαροπλαστείου του ἐμβλημα, δεικνύον ὅτι ἦτο προμηθευτὴς τῆς Α. Β. Γ. τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου τῆς Πρωσσίας καὶ τῆς Γερμανικῆς αὐλῆς.

Ὁ ταγματάρχης ἀπήντησεν εἰς τὸν ζαχαροπλάστην ὅτι θὰ ὑποβάλλῃ τὴν ἀναφορὰν του ὅπου δεῖ, καὶ ἡ ἱστορία αὕτη διεσκέδασε τὴν Βόννην ἐπὶ δεκτῶν ἡμέρας.

Αἱ ἑορταὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν συχναὶ ἐν Βόννῃ. Διαμεινόντος ἐκεῖ τοῦ πρίγκηπος, ἑωρτάσθη ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς ἰδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ, ἐξεφωνήθησαν πλῆθος λόγων, καὶ πλῆθος βαρελλίων ζῦθου ἠνοίχθησαν καὶ κατηναλώθησαν, πλῆθος ποτηρίων ἐρροφήθησαν, κενωθέντα θρησκευτικῶς κατὰ τὸ εἰωθὸς ὁμάδες ποικιλοστικτοὶ ὡς οἱ ἀκόλουθοι τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως, διέτρεχον ἔφιπποι ὄλην τὴν ἡμέραν, γυμνὸν κρατοῦσαι τὸ ξίφος, τὴν Βόννην καὶ τὰ περίχωρα. Τὸ δὲ ἑσπέρας, ἐν τῇ Beethovenhalle, ἐν τῇ εἰρηνικῇ καὶ ὄλῃ μουσικῇ

οἰκίᾳ τοῦ Beethoven, ἐγένετο μεγάλη μουσικὴ συναυλία. Οὐρρά, ἐνισχυόμενα ὑπὸ ὀξύφθογγων χαλκίων σαλπείγων ἀντήχουν ὑπὸ τὸ ξύλινον παράπηγμα πρὸς τιμὴν τοῦ Πανεπιστημίου.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην μ. μ. τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ μουσικὴ ἔπαιζεν ἔτι, τὰ χάλκινα ὄργανα ἐξέπεμπον τοὺς τρίζοντας ἤχους των, οἱ καθηγηταὶ ἐξηκολούθουν λαλοῦντες μετὰ τῆς αὐτῆς εὐγλωττίας, αἱ προπόσεις τῶν δαιτυμόνων διεδέχοντο τὰς προπόσεις, τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην ἂν τις εἰσῆρχετο κρούφα, θὰ ἔβλεπε τῇ δε κἀκεῖσε ἐν τῇ αἰθούσῃ παρὰ τὰς τραπέζας στάσεις καταβεβλημένας, ἐκτάκτους ἀθυμίας, περιέργους ἠλιθιότητας, πόδας ἐκτεινομένους ὑπὸ τὴν τράπεζαν, βραχίονας κρεμαμένους, βλέμματα ἀπονεκρωμένα καὶ παγερά.

Πᾶσα ἑορτὴ γερμανικοῦ Πανεπιστημίου, ὅταν δὲν εἶνε πράγματι φαῖδρά, ὁμοιάζει πρὸς τὴν *Parhurrayn* τοῦ Ῥούβενς, ἀλλ' ἄνευ τῶν γυναικῶν.

Ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος εἶδε ταῦτα ἐκ τοῦ πλησίον. Προῆδρευε τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῆς, μόλις πίνων. Ἐν Γερμανίᾳ, μόνον οἱ πρίγκηπες ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ μὴ πίνωσιν ἐνῶ τὸ λοιπὸν ἔθνος δηλητηριάζεται διὰ τῶν ἀλκαλικῶν ποτῶν μεθοδικώτατα, καὶ ἐκόν-ἄκον πληροῖ τὴν κοιλίαν του ζύθου. Εἶνε ὁ συρμός. Φοιτητῆς τις ἔλεγεν: «Αὕτῃ εἶναι ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις».

Ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος εἶδε ταῦτα πάντα, καὶ εἶνε καλὸν τοῦτο ἄνθρωπος προωρισμένος νὰ κυβερνήσῃ λαὸν τινα, δέον πρὸ πάντων νὰ ἴδῃ τὸν λαὸν τοῦτον ἐπὶ μακρὸν τρώγοντα καὶ πίνοντα. Ὁ Χάρρυ τῆς σαιξπηρείου κωμωδίας δὲν ἦτο ὁ χειρότερος βασιλεὺς διότι ἔπινε μετὰ τοῦ Βαρδόλφ, τοῦ Νύμ καὶ τοῦ Πίστολ, καὶ συνωμίλει ἐνίοτε μετὰ τῆς θεραπαινίδος Doll. Ἐκ πάσης μεγάλης συναθροίσεως ἀνθρώπων πινόντων καὶ ἀδόντων προκύπτει φιλοσοφία τις ὀλίγον χυδαία, ἀλλὰ λίαν ὑγιής, λίαν οὐσιώδης, ὅπως μέλλων ἡγεμῶν γνωρίσῃ αὐτήν. Καὶ ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος θὰ τὴν γνωρίσῃ.

Εἶδε μετὰ ταῦτα ἄλλα θεάματα, ἅτινα συνετέλεσαν ἴσως εἰς τὸ νὰ λησμονήσῃ τὸ πρῶτον. Εἶδε τὴν Αἴγυπτον τοῦτο ἦτο τὸ ὄνειρόν του. Ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ὠνειροπόλει τὸν Νεῖλον, ἐλάλει ἀπαύστως περὶ Καῖρου καὶ πυραμίδων. Ὅτε ἐνουμφεύθη, τὸ 1884, εἶδε τὴν Εὐρώπην δραμοῦσαν εἰς Βερολίνον νὰ παρελάσῃ ἐνώπιόν του ἐν ταῖς μεγάλας αἰθούσαις τῶν Ἀνακτόρων, ἃς καὶ βασιλεὺς τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος δὲν θὰ εὕρισκεν ἀναξίας αὐτοῦ.

Ἄλλὰ βεβαίως ὁ πρίγκηψ ὄνειροπολεῖ συχνάκις τὴν Βόννην, τὴν Κολωνίαν, τὰ ἐπτὰ ὄρη, τοὺς ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας τὸν Ῥή-

νον μεγάλους λευκούς και πρασίνους άτμούς, τὰ εἰς Κοβλεντίαν και Δαρμστάτην ταξείδια, τὴν θύραν τοῦ άγριοχοίρου.

Νῦν εἶνε πατήρ, ἔχει υἱόν, ὅστις ἀν ζήση θὰ ἀπέλθῃ ὅπως σπουδάσῃ και πῆ ζῦθον μετὰ εἰκοσάδα ἐτῶν—ἤτοι πρὸς τὸ 1900. Εἰς Βόννην δὲ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ πατήρ του, ὅστις τότε θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως διάδοχος (Kronprinz), θέλει τὸν ἀποστείλει.

[Μετάφρασις].

Π*.

ΤΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Κατὰ τινες χρόνους και εἰς τινες χώρας ἡ ἐργασία ἐθεωρήθη ὡς ποινή, αἶσχος, δουλεία. Σήμερον τοῦναντίον ἐλλαμβάνομεν αὐτὴν ὡς πηγὴν ἀνεξαρτησίας διότι παρέχει τὴν εὐζωίαν τιμῆς διότι ἠθικοποιεῖ και προφυλάσσει ἀπὸ ὀλεθρίας παρεντροπῶν εὐτυχίας, διότι ἐκτὸς τῆς ὑγιείας προξενεῖ και τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην θυμηδίαν, ἣν συνεπάγεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος. Διὰ τῶν διαφόρων τούτων μέσων, ἅτινα πάντα συντρέχουσι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἡ ἐργασία εἶνε ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς μακροβιότητος. Ἄλλ' ἐν τῇ πρακτικῇ δὲν ἔχει πάντοτε οὕτω τὸ πρᾶγμα. Πολλὰ ἐπαγγέλματα ἀπαιτοῦσιν ἀγῶνας ὑπὲρ τὸ δέον βιολογικῶς ἢ ὑπὲρ τὸ δέον πικρατεταμένους. Ἄλλοι πάλιν ἐργάζονται ὑπὸ ὄρους οἷτινες καθιστῶσι θανατηφόρον τὴν ἐργασίαν.

Ἰπὸ φιλόανθρωπον ἔποψιν και ὑπὸ ἔποψιν καθαρῶς οικονομικῆν ἔτι, ἡ κοινωνία δέον νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου κεφαλαίου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς και τὸν πλοῦτον.

Διὰ στατιστικῶν πινάκων μακροβιότητος δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ὁποία εἶνε ἡ ἐπίδρασις τῶν ἐπαγγελμάτων ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὁ ἐπόμενος πίναξ δεικνύει κατὰ ἐπαγγέλματα τοὺς ἐπὶ 100 ἀνθρώπων φθάσαντας μέχρι τοῦ 70 ἔτους, κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἐκκλησιαστικοὶ	42
Γεωργοὶ	40
Ἐμποροὶ και βιομηχανοὶ	33
Στρατιωτικοὶ	32
Ἰπάλληλοι	32
Δικηγόροι	29
Καλλιτέχναι	28
Καθηγηταὶ	27
Ἰατροὶ	24

Ἰδοὺ προσέτι ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς ἐν τῇ αὐτῇ περιόδῳ κατὰ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα :

Ἐκκλησιαστικοὶ	(ἔτη)	65,1
Ἐμποροὶ		62,4
Ἰπάλληλοι		61,7
Γεωργοὶ		61,5
Στρατιωτικοὶ		59,6
Δικηγόροι		58,9
Καλλιτέχναι		57,3
Καθηγηταὶ		56,9
Ἰατροὶ		56,9

Ἡ πλήρης σχεδὸν σύμπτωσης τῶν ἐξαγομῶν τῶν δύο πινάκων εἶνε λίαν ἀξιοσημείωτος, και παρέχει εἰς αὐτὰ μεγίστην πιθανότητα ἀκριβείας. Ἐν τούτοις τὰ πορίσματα ταῦτα ἕνεκα τῆς μεγάλης παλαιότητος αὐτῶν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος μετ' ἀκριβείας. Ἄλλως τε ἀφορῶσιν εἰς στενὸν κύκλον ἐπαγγελμάτων, και οὐδαμῶς μνημονεύουσιν ἐκείνων, ὧν ἡ μελέτη ἐνδιαφέρει τὰ μάλιστα ἕνεκα τῆς ὀλεθρίας αὐτῶν ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς μακροβιότητος.

Πίνακες μακροβιότητος κατὰ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα εἰσὶν ὠφέλιμοι ὑπὸ διπλῆν ἔποψιν, τὸ μὲν ὅπως διηγήσων εἰς τὴν ἐλλογὴν τῶν εὐνοϊκῶν τῇ μακροβιότητι ἐπαγγελμάτων, τὸ δὲ ὅπως παρέχουσι βάσιν ἀνταμοιβῆς τῆς ἐργασίας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τοὺς συμφυεῖς κινδύνους ἐκάστου ἐπαγγέλματος. Δὲν θὰ ἦτο, πράγματι, δίκαιον, οἱ ἐξασκούντες ἐπαγγέλματα εἰδικῶς και ἀναποδράστως θανατηφόρα νὰ λαμβάνωσιν ἀντιμισθίαν σχετικὴν πρὸς τὴν βραχύτητα τῆς πιθανῆς διαρκείας τῆς ζωῆς των, ἀφ' οὗ θὰ ἀναγκασθῶσι προῶτως νὰ ἐγκαταλίπωσι χήραν και ὄρφανά; Τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς πάντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὰς ἀντιμισθίας, ἐξαρτᾶται ἐκ τῶσων στοιχείων, ὥστε ἔσται μακρὸν και δυσχερὲς νὰ ἐπενεχθῇ εὐάρεστος και δικαία αὐτοῦ λύσις. Εἰς ἡμᾶς ἀνήκει ἀπλῶς ἡ ἀναγραφή αὐτοῦ. Ἄς ἐνασχοληθῶμεν μόνον περὶ τῶν ἐπικινδύνων ἐπαγγελμάτων ὅπως οἱ πατέρες ἀπομακρύνωσιν, εἰ δυνατόν, ἀπ' αὐτῶν τὰ τέκνα των ὅπως οἱ ἐργάται, οἱ ἐργοστασιαρχαὶ, ἡ ἐξουσία, πάντες, πληροφορηθέντες τὸν κίνδυνον, λάβωσι τὰς ἀναγκαίους προφυλάξεις πρὸς περιστολὴν αὐτοῦ κατὰ τὸ μέτρον τῶν γνωστῶν νῦν μέσων, μέχρις οὗ εὐρεθῶσιν ἄλλα πρὸς παντελεῖ ἐξαφάνισιν αὐτοῦ.

Ἡ στατιστικὴ πρέπει ἀναγκαίως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις πρὸς πᾶσαν παρομοίαν ἐργασίαν. Πίναξ πρὸς τσαράκοντα ἐτῶν συνταχθεὶς δεικνύει ὅτι ἐπὶ 1000 θανάτων ἡ φθίσις παρείχε τότε τὰς ἐξῆς ἀναλογίας :

Ἐπαγγέλματα ἐντὸς μεταλλικῶν και φυτικῶν ἀναθυμιάσεων	176
» ἐντὸς διαφόρων κόνεων	145
» ἀπαιτοῦντα καθιστικὸν βίον	140